

indeholde den fornødne Hjemmel for Fuldmægtigen til at optræde paa den umyndiggjortes Vegne. Som Følge af alt det anførte maa Kommissionen formene, at den Ordning, der, som bemærket, ogsaa maa antages at være allerede gældende Ret, at Fuldmagten bortfalder ved Fuldmagtsgiverens Umyndiggørelse, er den rette. Da imidlertid den umyndiggjorte, navnlig naar Umyndiggørelsen ikke skyldes Sindssygdum, fremdeles vil kunne have en vis Handleevne, særlig i personlige Forhold, bør ogsaa Fuldmægtigen indenfor disse Grænser vedblivende kunne binde den umyndiggjorte. I Overensstemmelse hermed er det udtalt i Udkastets § 23, at saafremt Fuldmagtsgiveren bliver umyndiggjort, erhverver Tredjemand ikke ved Retshandel med Fuldmægtigen anden Retsstilling overfor den umyndiggjorte, end han vilde have erhvervet, hvis Retshandelen var foretaget med denne selv. De fremmede Retsforfatninger, som lade Fuldmagten bortfalde ved Fuldmagtsgiverens Død, tillægge i Almindelighed hans Umyndiggørelse samme Virkning, se de i Bemærkningerne til § 22 citerede Lovbud. Det ungarske Udkast, som ikke lader Fuldmagten bortfalde ved Dødsfald, har i § 1017, sammenholdt med § 1674, en med nærværende Udkast væsentlig overensstemmende Regel om Fuldmagtsgiverens Umyndiggørelse.

I gældende Ret hersker der nogen Tvivl om, hvorvidt Umyndiggørelsens Virkning kun strækker sig til Retshandler, foretagne af Fuldmægtigen efter Umyndiggørelsen, eller om den ogsaa paavirker tidligere foretagne, men først efter Umyndiggørelsen til Tredjemands Kundskab komne Retshandler. Kommissionen har ment, at det laa udenfor dens Opgave at løse dette Spørgsmaal, se tilsvarende Bemærkning med Hensyn til § 24 nedenfor.

Medens Umyndiggørelsen efter norsk og svensk Ret virker fra det Øjeblik, den er besluttet, saaledes at god Tro ikke hjælper den Tredjemand, der derefter indlader sig med den umyndiggjorte, er Forholdet anderledes i dansk Ret. Ifølge Plakat af 10de April 1841 § 1 skal Umyndiggørelses-

dekretet tinglæses. Først naar Tinglæsning har fundet Sted, virker Umyndiggørelsen overfor enhver Tredjemand, selv om han er i god Tro. Inden Tinglæsningen virker den kun overfor Tredjemand, saafremt han kender eller bør kende Umyndiggørelsen. De Regler, som i saa Henseende til enhver Tid gælde for Retshandler med den umyndiggjorte selv, maa selvfølgelig ogsaa gælde for Retshandler, foretagne med hans Fuldmægtig. Dette tilkendegives ved Udtalelsen i § 23 om, at Tredjemand ikke ved Retshandel med Fuldmægtigen erhverver anden Retsstilling overfor den umyndiggjorte, end han vilde have erhvervet, hvis Retshandelen var foretaget med denne selv. Er Dekretet tinglæst, bliver den umyndiggjorte altsaa, saalænge Bestemmelserne i Plakat af 10de April 1841 bestaa, ikke bunden overfor Tredjemand ved Fuldmægtigens Retshandler. Har Tinglæsning endnu ikke fundet Sted, maa Resultatet afhænge af, hvorvidt Tredjemand er i god Tro eller ej med Hensyn til Umyndiggørelsen. Hertil har man i 2det Punktum i Paragrafen føjet en Bestemmelse om, at i de Tilfælde, hvor Tredjemand vilde være afskaaret fra at paaberaabe sig Retshandelen overfor den umyndiggjorte, hvis han havde kendt eller burde have kendt Umyndiggørelsen, kan han, naar Retshandelen er foretaget i Henhold til en saadan Fuldmagt som omtalt i § 19, heller ikke paaberaabe sig den, saafremt Fuldmægtigen, da han foretog den, havde eller burde have saadan Kundskab. Med Hensyn til Grunden til denne Bestemmelse kan ganske henvises til Bemærkningerne Sp. 2737 til den tilsvarende Bestemmelse i Udkastets § 22, 1ste Stykke, 2det Punktum i Slutningen.

Det norske og det svenske Udkast har som Følge af, at Umyndiggørelse i Norge og Sverige som ovenfor nævnt virker overfor enhver Tredjemand fra det Øjeblik, den er besluttet, ikke nogen til det danske Udkasts § 23, 2det Punktum svarende Bestemmelse. Det svenske Udkast har med Fuldmagtsgiverens Umyndiggørelse sidestillet, at den paagældende kommer under „annans målsmanskap“. Herved er særlig tænkt